

ΗΡΩΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

[Ἐκ τῆς «Ἑρωτικῆς ἀλληγογραφίας τοῦ Κερατάκιου»]

ΥΠΟ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

«ὦ, σὺ κρυφὴ, μονάκριβή μου ἐλπίδα,
Ἔως πότε τὸ λοιπὸν θὰ μὲ παιδεύης;
Ἔως πότε, μαυρομμάτα κλειστοφρύδα,
Εἰς τὰς πληγὰς μου ἐπάνω θὰ χορεύης;
Ἄχ, φθάνουν πειά, κακούργα, τὰ φαρμάκια σου,
Δὸς μου νὰ μεθυθῶ κι' ἀπ' τὰ φιλάκια σου.»

«Ἐλα 'ς τὸ νοῦ σου, οὐράνιε σατανᾶ μου,
Θὰ σὲ παιδέλῃ ὁ Θεὸς ἂν βουρλιστῶ.
Χύσε, ἀστραπὴ μου, φῶς 'ς τὴν σκοτεινιά μου,
ὦ, μὴ θελήσῃς ν' αὐτοχειριασθῶ!
Τὰ αἰσθήματα 'ποῦ ἐμπνές, σκληρὴ, 'ς ἐμένανε
Δὲν φθείρουνε τὴν σήμερο κανένανε. . .»

«Κλῖνε γλυκὰ 'ς τὴν ἔνωσί μας, φῶς μου,
Γενοῦ βασιλίσσά μου καὶ συμβία μου,
Κι' ἀπ' ὅσα κλεῖ 'ς τὴ γῆ ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου
Οὔτ' ἓνα δὲν θὰ σ' ἀρνηθῇ ἡ καρδιά μου.
Ὅλα γιὰ ἐμᾶς κ' εἰς ὅλα πρόωτοι ἐμεῖς,
Ποτὲ δὲν θὰ ἐρωτῶ περὶ τιμῆς.»

«Δὲν θ' ἀρνηθῶ 'ς ἐσένα προᾶξι ἢ προῖμμα,
Ὅ, τι νὰ θές πρὶν νὰ τὸ λές θὰ γένηται.
Λοῦσα, χοροῦς, ταξείδια ἐν τῷ ἅμα
Θὰ τᾶχης δίχως νὰ μοῦ κατοφαίνεται.
Καὶ — ὅαν γυναῖκα — ἂν φταῖς κάμμιὰ φορά,
Ποτὲ δὲν θὰ θυμόνω σοδará.»

«Σὰν θάρχεσαι ἀφ' τοὺς μπάλους κουρασμένη
Θὰ τρέχω τὰ σκαρπίνια νὰ σοῦ βγάλω.
Μὲ γλύκα ἂν μὲ προστάζῃς ἢ ὀργισμένη,
«Ναί...» θὰ σοῦ λέω, κι' ὅτι μοῦ λές θὰ κάνω!
Σὰν ντύνεσαι θὰ σοῦμαι ἡ μοδιστοῦλά σου,
Σὰν γδύνεσαι δουλίτσά, μαιμοροῦλά σου!»

«Μὲ πόση ὑπομονὴ 'ποῦ θὰ ὑπομένω
Κάθε σου τρέλλα, κάθε ιδιοτροπία σου·
Καὶ χώρια σου ἂν μοῦ στρώνῃς θὰ πηγαίνω
Νὰ πέφτω μοναχὸς πρὸς ἡσυχία σου·
Κι' ὅσο γι' αὐτό, σ' τὸ λέω, θὰ μαρτυρεῖμαι,
Χωρὶς ὅμως γιὰ σὲ καὶ νὰ ὑποπτεύωμαι.»

«Στὸ νευρικό σου, ἂν ὀργισθῇς μαζί μου,
'Σὰν γάτα θὰ μαζεύωμαι ἔμπροστά σου·
Μ' ὅση νὰ κρύφτω ζήλια 'ς τὴν ψυχὴ μου
Θὰ λέω πῶς σφάλω ἐγὼ 'ς τὰ σφάλματά σου·
Κι' ἂν μ' ἀδικῇς ἀκόμη, ὦ, πιστεῖέ μου το,
Φταίω γώ, θὲ νὰ σοῦ λέω, συχώρεσέ μου το !»

«Ἀχ, τί χαραίς, ψυχὴ μου, ἂν 'γκαστροθῇς,
Καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα θὰ σοῦ φέρνω.
'Ὡς 'ποῦ νὰ μοῦ καλολευθερωθῇς
Θὰ ἰδῇς 'σὰν παλαβὸς νὰ παραδέξω
Γιὰ μυρωδιάς, γιὰ ὅ,τι ἐπιθυμᾷς,
Καὶ δὺ ἄς μὲ φτῇς, ἄς κλαῖς κι' ἄς βλασφημᾷς ! »

«Κι' ἂν ἴδωσ τὰ μικρά μας δὲν μ' ὁμοιάζουνε
Παράπονο δὲν θαῦγῃ ἀπ' τὰ χειλάκια μου·
Δὲν ἴμοιάζω ἐγὼ μὲ κάποιους 'ποῦ γκορινιάζουνε...
'Ας γένουν ὅπως γένουν τὰ παιδάκια μου.
Πές μου, πλὴν θέλω δίκαιη νὰ φανῇς :
Μὲ τόση πίστι ἀγάπησε κάνεις ; »

«Ἐλα μου, ὦραία καὶ ἀγνὴ περιστροῦλα,
'Ενώσου πλειὰ μὲ τὸν περιστερό σου·
Καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον κι' ὅλα κι' οὐλα
Θὰ σ' τ' ἀγαπῶ 'σὰν τίμιος σύζυγός σου.
'Δάκρυσά, ἰδές ! ὦ, μέλια ! καὶ ὦ, φαρμάκια ! . . .
'Αχ σ' ἀγαπῶ, ἀποθνήσκω ! . . . »
Ἐκείνη : — Ἄ, Κερατάκια !

